

[Ellsabeth Arnold]

get fru Birthe Rønn Hornbech for at piske til nogen folkelig stemning eller for at fremprovokere et folkeligt problem. Men jeg synes, det må være et problem for Venstre, at det parti, som i demokratiets barndom kæmpede for, at menigmand skulle have adgang til indsigt og viden, accepterer, at nogle af deres prominente folketingsmedlemmer udspreder urigtige oplysninger, og jeg kan henvise til Berlingske Tidende i går, hvor der var et læserbrev af hr. Svend Heiselberg, der fortsatte i samme linje som fru Inge Dahl-Sørensen. Det er at bære kappen på begge skuldre, og det kan et gammelt folkeoplysningsparti som Venstre ikke være bekendt.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu stod fru Pia Kjærsgaard her på ny og sagde, at vi kun havde kritiseret den stakkels minister og slet ikke havde sagt noget om, hvad vi selv ville. Jeg skal ikke gentage min ordførertale, men jeg synes dog ikke, disse bemærkninger skal stå uimodsagt.

Jeg mener ikke, jeg har klandret ministeren; jeg mener faktisk, at jeg har takket ham både for bilaget og også for, at han med redegørelsen har bragt dette emne på den politiske dagsorden.

Det er korrekt, vi har sagt nej til nogle ting. Vi har sagt nej til kvoter, og vi har sagt nej til at afskaffe de facto-flygtningebegrebet. Vi har også sagt, at vi er villige til at se på loven, at vi ikke vil udelukke, at der skal foretages visse ændringer af den, men vi har frem for alt sagt, at det helt væsentlige for os er, at vi får en indvandrerpolitik, at vi får gjort en indsats for at løse de problemer, der vitterlig også er på dette område, at vi får gjort en indsats over for førskolebørnene, for børnene, for de familiesammenførte indvandrere og for de unge, der ikke kan komme i uddannelse, fordi de har et fremmedartet navn eller udseende.

Det er for os noget helt essentielt, at vi får løst de problemer, vi har, for de borgere, der bor i vores land. Men vi vil ikke udelukke, at der måske skal foregå nogle justeringer af loven. Det er ikke det væsentlige, for vi løser ikke vores hjemlige problemer ved ændringer i udlændingeloven. Det gør vi kun ved en aktiv indsats.

Ebba Strange (SF):

Også jeg vil takke justitsministeren for redegørelsen og for bilaget. Som det er fremgået af den debat, vi har haft indtil nu, bl.a. på korte bemærkninger, kan ministeren da i hvert fald høre, at vi har læst både den og talmaterialet. Og det må da altid være rart, når man udsender sådan en.

Ministeren mener, at vi skal bruge den også til at klare begreberne. Det synes jeg også er godt, og derfor kan jeg ikke forstå, at en dansk justitsminister kan skrive det, som jeg godt ved at hr. Helge Adam Møller har sagt flere gange, men som FN's højkommisær selv afviser, nemlig – jeg tror, det står på s. 65 – at alle de, der befinder sig i de flygtningelejre, som FN's højkommisariat for flygtninge støtter rundt om i verden, er konventionsflygtninge.

Vi har været inde på debatten her, så jeg skal ikke gentage alt, hvad der er sagt. Men jeg synes ikke, det er rimeligt, at det er justitsministeren, der skriver sådan noget i sin beretning.

Det er nemlig et falsk modsætningsforhold, ministeren derved kommer til at sætte op, når han stiller flygtningene i lejrene op mod dem, der spontant tager til Danmark eller et andet vestligt land for at søge asyl.

Der er konventionsflygtninge iblandt dem, der søger i Danmark, der er de facto-flygtninge, og der er flygtninge, som ikke kan godtgøre deres asylbehov, og som derfor får afslag. Og sådan er det også i lejrene. Der er bare den forskel, at man fra lejrene ikke i almindelighed sender dem hjem, selv om de ikke anerkendes som flygtninge. Nu er man begyndt på det fra Hongkong til Vietnam, og det afstedkommer jo også en del tragedier.

Dernæst vil jeg begynde et helt andet sted. Jeg vil nemlig begynde med at sige, at lykkeligvis går demokratibevægelserne stærkt over verden for tiden, først i Latinamerika, derefter i Øst- og Mellemeuropa og nu også i Afrika. Det betyder stadig færre flygtninge i flygtningeretters forstand fra disse områder, og det skal vi glæde os over, for det ulykkeligste, et menneske kan komme ud for, er at blive tvunget til at flygte fra sit land. Og det har betydet tilbagevenden for millioner af mennesker, der har været flygtet af den ene eller den anden grund.

Men stadig er undertrykkelsen stor, ikke mindst i lande i Mellemøsten og andre steder i